

МЛАДАТА ЦАРКИНЯ.

I.

Една сутрин стария цар Конрад повика едничката си дъщеря и ѝ каза:

— Дъще моя, аз съм вече стар и уморен. Време е, да си избереш мъж. Твоя избранник ще бъде наследник на моя престол.

Погледни тия джрвета навън! Сега те са покрити със сняг. Когато хвърлят снежната си премяна и се покрият с бели цветове, ти трябва да ми доведеш твоя избранник.

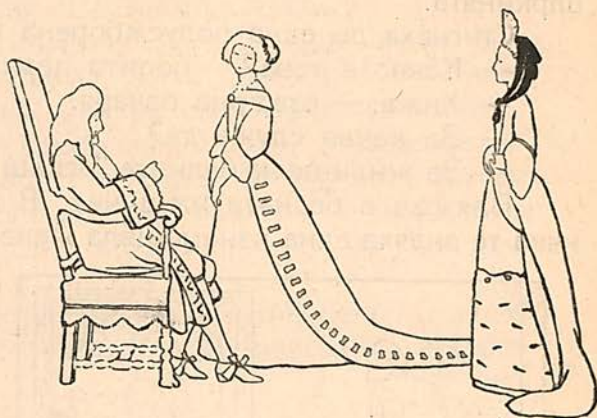
Младата царкиня поклати глава:

— Татко, аз никога няма да се омъжа.

— Защо, мило дете?

— Защото не зная радост в моя живот. От сутрин до вечер тъгувам. Не искам да правя нещастен и моя бъдащ мъж.

— Дъще, аз ще съобща навред по царството, че ти ще се омъжиш само за оня момък, който успее да разсее за винаги тъгата ти.

II.

Джрвесата хвърлиха своята снежна премяна, ала младата царкиня не се развесели. Повече от дванайсет даровити князе се опитаха да прогонят тъгата ѝ. Едни устройоха чудесни празненства. Други ѝ разправяха най-увлекателни приказки. Трети ѝ доведоха най-хубавите музики в света. Нищо не помогна. Никой не можеше да излекува младата царкиня.

Един ден в двореца дойде млад овчар. Той съобщи на царя, че може да прогони тъгата на царкинята. Царя го заведе при дъщеря си и каза:

— Дъще, тоя млад човек знае цял против твоята болест. Искаш ли да го изслушаш.

